

[Landbrugsministeren.]

kategorisk forbyder at anvende rugbrød, hvortil der ydes statstilskud, som foder for dyr, idet man har sagt, at denne bestemmelse vil bevirke, at enhver, der giver sin hund eller sine fugle gammelt brød, bliver lovovertræder. Jeg skal indrømme, at bestemmelsen, isoleret betragtet, ser noget drastisk ud, men tanken har hele tiden været, at kornloven skulle vedtages samtidig, og ifølge denne lov kan landbrugsministeren fastsætte undtagelser fra fodringsforbudet. Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, har statstilskuddet altid været betinget af, at brødet blev anvendt til menneskeføde, og når forbudet udtrykkeligt optages i loven, skyldes det ønsket om klart og utvetydigt at fastslå, at der ikke skal kunne opnås nogen økonomisk gevinst ved en lovovertrædelse i form af opfodring af rug.

Jeg finder anledning til at give den oplysning, at inden kornloven træder i kraft og løser det rejste problem, der er af mere formel end reel karakter, vil jeg personlig drage omsorg for, at § 2 i det foreliggende lovforslag bliver forstået på fornuftig måde, så at straffebestemmelserne vil blive administreret således, at der ikke af landbrugsministeren vil blive pålagt bøder for bagatelagtige overtrædelser.

Med disse bemærkninger — og idet jeg iøvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger — skal jeg anbefale det til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Wittrup: Det lovforslag, som den højtærede landbrugsminister nu har redegjort for, kan jeg give min tilslutning. Hovedformålet med loven er at fastholde priserne på groft og halvsgtet rugbrød — iøvrigt også på franskrød — efter de regler, som den højtærede landbrugsminister lige har gjort rede for. Det samme gælder priserne på mælk og fløde med et fedtindhold af henholdsvis 3 og 9 pct.; ønsker man at få lidt federe fløde, kan man få det, men så må man også betale prisen derfor. Jeg mener i og for sig, at lovforslaget er brugeligt, det kan være godt nok sådan set, men jeg tror alligevel, adskillige husmødre vil sende landbrugsministeren en tanke, som det er godt han ikke ved noget om; nu havde man vænnet sig til den dejlige fede fløde og glædet sig derover, og så er den faktisk borte igen. Naturligvis, man kan få den, når man vil betale for det, og det må man jo så gøre. Jeg vil i alt fald ikke opfordre

til at lave ministerstorm på spørgsmålet om piskeflødens bortfald, men jeg tror nok, der er nogen, der vil være kede af det.

Ved behandlingen af den lov, som det foreliggende lovforslag afløser, gjorde jeg en bemærkning om, at jeg håbede, det danske folks kultur var så høj, at det kunne gå an at give folk det billige rugbrød og stole på, at det ikke blev opfodret. Der var jo en fristelse dertil, idet det var økonomisk fordelagtigt at fodre kreaturerne med det billige rugbrød i stedet for med korn. Jeg er derfor glad ved den klare bestemmelse i lovforslagets § 2, som går ud på, at det er forbudt at anvende rugbrød, hvortil der er ydet statstilskud, som foder for dyr. Jeg hører, at der har været anket over denne rigoristiske bestemmelse, og at man har indvendt, at så må man ikke engang give hunden en skive brød. Sådan skal det dog vel ikke forstås; jeg kan iøvrigt trøste dem, som er lidt betænkelige ved bestemmelsen, med, at der heldigvis ikke står ordet „fugle“. Man må altså kunne give hønsene skorperne. Jeg synes ikke, man skal hænge sig for meget i dette forbud. Jeg har imidlertid i de sidste dage set i pressen, at der har været fremdraget tilfælde, hvor det må formodes, at der er opfodret betydelige kvanta rugbrød, idet visse bageres produktion af rugbrød er steget mere, end de med rimelighed kunne tro at deres kunder kunne spise. Vi må altså alligevel være lidt påpasselige på det punkt, og derfor er jeg glad for den bestemmelse, man her har indføjet. Jeg er enig med den højtærede landbrugsminister i, at man naturligvis ikke skal give bøde for rene bagateller, man skal ikke give bøde, fordi hunden får en mellemmad, men man skal på den anden side håndhæve bestemmelsen meget bestemt for at hindre, at nogen misbruger loven til at skaffe sig en personlig fordel ved at opfodre dansk rugbrød. Det kan man ikke være bekendt af hensyn til befolkningens ernæring, og man kan heller ikke være bekendt at tilegne sig et statstilskud på denne måde. Jeg håber stadig, vi her i landet har så høj en kultur, at det ikke skal blive nødvendigt at give bøde for den slags ting, idet man overalt betragter det som en selvfølge, at der næres respekt for det danske brød, som herigenem, ved statens foranstaltning, fremskaffes til en pris, der er overkommelig for alle.

Med disse få bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.